

میعادنیک

تک به تک

چرا قهرمان نمی شویم؟

قصه همیشه تکرار، شکست و شکست و شکست

مرحوم ناصر حجازی در زمانی که روی نیمکت تیم استقلال به فینال مسابقات لیگ قهرمانان آسیا رسید، یک جمله به یاد ماندنی و تکرار نشدنی از خود بر جای گذاشت. ناصر خان می گفت تا چندین سال بعد از این فینال هم هیچ تیمی از ایران به قهرمانی در لیگ قهرمانان آسیا نخواهد رسید. سال ها ازین صحبت مرحوم حجازی می گذرد و تیم های سیاهان، ذوب آهن و پرسپولیس مجموعاً چهار بار به دیدار نهایی مهم ترین تورنمنت باشگاهی فوتبال آسیا رسیده اند، اما هر بار نتیجه یک چیز بوده و یک قصه همیشه تکرار شده: شکست و شکست و شکست!

پرسپولیس عصر دیروز با قبول شکستی قابل انتظار مقابل تیم اوسلان هوندای برای بار دوم در سه سال اخیر جام نقره ای لیگ قهرمانان آسیا را در یک قدمی تصاحب از دست داد تا رویای سرخ ها همچنان نیمه تمام و بیابان باز باقی بماند؛ شکستی قابل انتظار از آن جهت که فوتبال ایران مدت ها است در حد فوتبال تیم های شرقی که هیچ، اخیراً حتی در حد فوتبال تیم های حاشیه خلیج فارس هم نیست و هر انتظاری از تیم های باشگاهی و ملی فوتبال ایران کمی فراتر از تصور می رسد. سرخ ها گام های نهایی برای رسیدن به فینال را تنها با تمسک به واژه هایی همچون همت و اتحاد و غیرت برداشتند تا النصر عربستان را شکست دهند، اما این واژگان در قاموس دیدار های بزرگی مانند فینال لیگ قهرمانان آسیا جایگاهی ندارد و تیمی قهرمان خواهد شد که لیاقت ایستادن روی مسکوی برنزی را داشته باشد.

همه حرفا واسه پوله!

قهرمانی و موفقیت همیشه نیاز به ابزار های خاصی دارد و این ابزار ها مدت ها است در فوتبال ایران تشبیه به جن شده و موفقیت مانند بسم الله! هفته ها پیش از برگزاری دیدار نهایی لیگ قهرمانان آسیا قشر عظیمی از فوتبال دوستان ایرانی می خواستند تیم پرسپولیس برای اولین بار در تاریخش هم که شده بر بلندای قهرمانی آسیا بایستد، اما کسی از خود نترسید بر چه حساب و به چه دلیلی؟ فوتبال باشگاهی در ایران از لحاظ زیر ساخت مدت ها است تاریخ مصرقش تمام شده و هر موفقیتی چنگی هم که به دست آمده، با اهتمام بازیکنان و تلاش جانفرومای کاد ر های فنی بوده، نه هیچ چیز دیگری. باشگاه های ایرانی حتی از تهیه و تدارک یک زمین تمرین مناسب و بار های بازی ندار کتی در خور شان نام و برند خود عاجز هستند و با این امکانات و تجهیزات، ادعای بیهوده ای دارند. پرسپولیس فینال لیگ قهرمانان آسیا را به تیمی باخت که یک مهاجم برزیلی را با ۵ میلیون دلار به خدمت گرفته، مبلغی که یک چهارم آن را هم باشگاه پرسپولیس برای پرداخت بدهی برانکو ایوانکوویچ به زور تهیه کرد.

امکانات، زیر ساخت و مدیریت

امکانات تیم های قطری و شرقی را در همین دوره از مسابقات لیگ قهرمانان آسیا دیدید؟ این آینه تمام نمای از فوتبال ایران است که نان شب ندارد و دنبال میزبانی از جام ملت های آسیا ۲۰۲۷ می گردد. زمین تمرین یک تیم قطری صد ها برابر از استاد یوم رسمی یک تیم باشگاهی لیگ برتر در ایران مجهز تر و استاندارد تر است، همانطور که شخصیت تیمی و تفکرات کادرفنی تیم های شرقی از ایرانی ها برتر و ابر شده. پرسپولیس هر چندر همت و غیرت و تلاش می کر د، حریف فوتبال مدرسه ای و پرسنیز و کلاس بالای فوتبال تیم اوسلان هوندای نمی شد که نمی شد. گرچه تیم کروی ای هرگز جایگاه رفیعی در فوتبال باشگاهی آسیا نداشته و البته که قدمتش هم به گرد پای سرخ ها نمی رسد، اما همین ساختار صحیح و مدیریت اصولی کاری کرده کارستان.

بخشکی شانس!

آنقدر از ضعف مدیریتی و ناتوانی ساختاری در فوتبال ایران نوشته و گفته ایم که دستان مان قلع شده و زبان مان هم مو در آورده است! کار مان شده نشستن به انتظار معجزه و دعا کردن در بازی های حساس که شاید بازیکن حریف اشتباهی کند و ما موفق شویم، حتی در دعا های مان هم می دانیم که کاری از این مکتب فوتبالی و خروجی هایش ساخته نیست. سرالکس فرگوسن در نخستین بازی دوران سرمربی گری اش دست به دعا برد تا پیروز شود اما در نهایت نتیجه را واگذار کرد. او مانند ما ایرانی ها دنیا را به هم نریخت و مقدسات را فراموش نکرد، اما یاد گرفت تیم مقابل هم خدایی دارد و این خدا همیشه قرار نیست هوای ما را داشته باشد! ما همیشه در مواقع حساس به دنبال معجزه هستیم اما غافل از اینکه معجزه هم به سراغ کسانی می آید که شایستگی اش را دارند. زندان می گوید من خوش شانس نیستم، خودم و تیمم را در مسیر شانس قرار می دهم!

دشت بی فرهنگی ما

این همه به مدیریت و ساختار ناختم، کمی هم صابون انتقاد به خودمان و فرهنگ هواداری مان کشیده شود. در طر قداری از فوتبال باشگاهی آنقدر آماتور و تعصبی شده ایم که یادمان می رود هیچ سازمان و فدراسیون و وزارتخانه ای دلش به حال من و شمای هوادار نسوخته که از فلان تیم حمایت کند یا نه. یادمان رفته همه به دنبال مصداق به مطلوب کردن موفقیت تیم هایی هستند که با جان کندن و بدون امکانات حداقلی به بلندای موفقیت می رسند. هواداران پرسپولیس پیش از دیدار نهایی لیگ قهرمانان آسیا فشار ها را در حدی بالا بردند تا بازی این تیم با نساجی و ذوب آهن لغو شود، اما آیا کسی اطمینان می دهد اگر این بازی ها برگزار می شد حالا پرسپولیس هم همین نمایش پراشتباه را در جنوب تکرار می کرد؟ شاید اگر سرخ ها در تهران و ایسین تمرینات خود را در یک بازی رسمی انجام می دادند، خبری از آشبار مهدی شیر ی و اشتباهات دیگر نبود.

آماتور یسم

پرسپولیس در نهایت باخت و روسپاهی فوتبال آماتور و نگرش غیر حرفه ای بار دیگر مانند تکه ذغالی به صورت مسئولان فوتبال کشور مایله شد. کسی نیست که از این شکست ها درس بگیرد و کسی هم نیست که بتواند نگرش قاطبه مسئولان و حتی هواداران فوتبال را تغییر د هد. باز هم نوبت به حضور یک تیم ایرانی در یک دیدار بزرگ خواهد رسید و باز هم احتمالاً این سناریو تلخ تکرار خواهد شد؛ اما هر بار منتظرانه تر و شکننده تر، تا زمانی که یاد بگیریم هر چیزی جای خودش را دارد و با این من بعیرم و تو بعیری نمی توان تیم ملی را زاین، تیم کامیبا منتظر، تیم اوسلان هوندای و یا تیم های قطری را شکست داد، میدان بزرگ مردان بزرگ هم می خواهد و این مردان فقط در مستطیل سبز بازی نمی کنند، بازی از مدیریت و ساختار ها شروع می شود که ما مدت ها است در جام جهانی مدیریت همه چیز را واگذار کرده ایم.

از لغزش پارک جو هو (مدافع سابق دورتموند) در میانه زمین به هنرمندانه ترین شکل ممکن استفاده کرد.

حال گلزنی در نیمه نهایی و فینال آسیا، در کنار گشودن دروازه استقلال در نخستین تجربه حرفه ای اش و رکورد جوان ترین دبل کننده تاریخ سرخ پوشان در لیگ، در ویتز ترین یادگاری های مهاجم آتیه دار قائمشهری قرار گرفته اند.

لغزش در جرارد تایم

شادی پس از گل پرسپولیس اما مانند بسیاری از خوشحالی های مازود گذر بود. احمد نوراللهی از گل محمدی تا ثانیه آخر ستودنی است. افسوس که این بازی، بازی اشتباهات بود. یک لغزش می توانست جام را در دستان پرسپولیس نگه دارد و پا از جنگ بیرهای اوسلان خارج کند.

مرد بازی بزرگ

مهدی عبدی بی شک اعجاب انگیزترین پدیده چهار سال اخیر باشگاه پرسپولیس است؛ مرد بازی های بزرگ، او که در لیگ نوزدهم از بادران به جمع قرمزها بازگشت تا کفش های محمد عباس زاده را به پایش ببرد، در دیدار های لیگ موقعیت ها را یکی پس از دیگری می سوزاند و ما را از درخشش در فینال نگران می ساخت، اما

وار دوم، پناثی دوم؛ این بار به واسطه مهدی شیر ی، اما در روزی که حشش نبود یک اشتباه گران به نامش ثبت شود. در ۷۴ دقیقه ای که شیر ی زمین بود، وی یکی از بهترین روزهایش در پیراهن پرسپولیس را سری کرده بود، به گونه ای که یحیی از بازی گرفتن از سیامک نعمتی در پست جایگزین وحید امیری پشیمان نشد. پارک جو وو لی چونگ یونگ سرشناس یک نیمه به دست شیر ی خشتی شدند، اما یک لحظه دستپاچی، یک دست بی هدف، این حجم از عملکرد خیره کننده را به حاشیه راند و نابود کرد تا شیر ی متهم ردیف اول این شکست تلخ باشد.

حامد لک در جریان ۸ بازی تنها یک گل دریافت کرد که آن هم ریاند پناثی جونپور نگرانو بود. امید عالیشاه نشان داد همچنان می توان به اندازه دورانی که آقای پاس گلی لیگ را در اختیار داشت، رویش حساب باز کرد. سیدجلال حسینی در آستانه ۳۹ سالگی نشان داد دود از کنده بلند می شود. میلاد سرلک، عیسی آل کثیر، سعید آقایی و احسان پهلوان نیز در کوتاه ترین زمان ممکن جای شان را در دل هواداران سرخ پیدا کردند. این مجموعه را می توان در این عبارت خلاصه کرد: «ستارگانی که نگذاشتند آسمان ابری پرسپولیس بی ستاره شود.»

VAR، کلیدواژه یک شکست تلخ

شب حسرت

۷۴ دقیقه منهای یک ثانیه

وار دوم، پناثی دوم؛ این بار به واسطه مهدی شیر ی، اما در روزی که حشش نبود یک اشتباه گران به نامش ثبت شود. در ۷۴ دقیقه ای که شیر ی در زمین بود، وی یکی از بهترین روزهایش در پیراهن پرسپولیس را سری کرده بود، به گونه ای که یحیی از بازی گرفتن از سیامک نعمتی در پست جایگزین وحید امیری پشیمان نشد. پارک جو وو لی چونگ یونگ سرشناس یک نیمه به دست شیر ی خشتی شدند، اما یک لحظه دستپاچی، یک دست بی هدف، این حجم از عملکرد خیره کننده را به حاشیه راند و نابود کرد تا شیر ی متهم ردیف اول این شکست تلخ باشد.

جای خالی آتش بازان قرمز

می شد حسد زد که دفاع همه جانبه و سرسختانه اوسلان پس از گل پیروزی، با پرسپولیس می شود که آل کثیر، امیری و پهلوان را ندارد، به راحتی باز نمی شود.

۳۵ دقیقه انتهایی بازی را با امید و البته با تحسین سختکوشی شاگردان یحیی دنبال کردیم، اما در هر دقیقه آن حسرت خوردیم که چرا فوتبال باشگاهی ما به جایی رسیده که پرسپولیس در کوران رقابت های آسیایی علی علیپور و مهدی ترابی که روی هم رفته نیمی از گل های باشگاه در لیگ نوزدهم را به ثمر رساندند را به تیم های متوسط و بی بخار قطری و پرتغالی همه کرده، پرسپولیس در تمام دقایق طولانی نیمه دوم آشکارا از تفریک ستاره و یک آتش پاره رنج می برد. یکی که بتواند با خلافتش گر ه بازی را باز کند و از موقعیت های خلق شده گل بساند.

و تیمی که به یادگار ماند...

ارتش سرخ باز هم نتوانست گام آخر را با موفقیت بردارد تا با بشار رسن دوست داشتنی یک خدا حافظی تلخ داشته باشد، اما یادگاری های زیبایش را برای فوتبال ایران به جای گذاشت، حامد لک در جریان ۸ بازی تنها یک گل دریافت کرد که آن هم ریاند پناثی جونپور نگرانو بود. امید عالیشاه نشان داد همچنان می توان به اندازه دورانی که آقای پاس گلی لیگ را در اختیار داشت، رویش حساب باز کرد. سیدجلال حسینی در آستانه ۳۹ سالگی نشان داد دود از کنده بلند می شود. میلاد سرلک، عیسی آل کثیر، سعید آقایی و احسان پهلوان نیز در کوتاه ترین زمان ممکن جای شان را در دل هواداران سرخ پیدا کردند. این مجموعه را می توان در این عبارت خلاصه کرد: «ستارگانی که نگذاشتند آسمان ابری پرسپولیس بی ستاره شود.»

اما نشد...

رویای نیمه تمام زمستان

سامان موحدی راد

دو فینال در سه سال آاماری که کمتر کشور آسیایی به آن رسیده است. همین آمار شاید نشان بدهد فوتبال ایران هنوز و با همه سختی ها و زخم هایی که بر جانش نشسته زنده است؛ همان فوتبالی که در یک دهه اخیر سال های متمادی هم لقب بهترین تیم آسیایی را به خود اختصاص داده بود.

هم نمایش خوبی داشت و هم در رنگینک های آسیایی جایگاه مناسبی داشت. ولی همه اینها موجب نشد تا فوتبال ایران در همین دو فینال اخیر به جامی برسد؛ چیزی که سال ها است از فوتبال ایران دور مانده و حالا جام نگرفتن در آسیا و قهرمان نشدن در این قاره برای تیم های ایرانی چه در سطح محلی و چه در سطح باشگاهی به یک عادت تبدیل شده است.

نمایش اشتب پرسپولیس در برابر اوسلان هیوندای نشان داد داخل زمین تیم ایرانی چیزی کم از حریف کروی ای اش نداشت. شاید اگر ا قاتون عجیب و محدود کننده عدم استخدام خارجی ها نبود ای بسا پرسپولیس کیفیت بهتری هم از خود به نمایش می گذاشت و الان شاهد جشن قهرمانی آنها بودیم.

اما چه امسال و با قانون منع به کارگیری خارجی ها و چه دو سال پیش و بدون این قانون تیم های ایرانی جایی در میان جام آوران آسیا نداشتند؛ چیزی که تیم کی روش با همه ستاره هایش هم از آن دور مانده بود و دو سال علی رغم هجوم یک جام قهرمانی آسیا از آن بازماند. شاید بیش از چهار دهه عدم قهرمانی در جام ملت های آسیا، بیش از چهار دهه عدم حضور در المپیک و بیش از سه دهه دوری از جامی در رقابت های باشگاهی آسیایی دلیل خوبی باشد که مدیران فوتبالی ایرانی با خود بیندیشند که چه چیزی موجب شده این همه سال شکست در گام پایانی قسمت ما باشد.

آنها و با بازیکنان با کیفیت و بدون آنها، با مربی های تراز اول و بدون آنها و پشت شکست در فینال ها را تجربه کرده است. اگر عقل سلیمی در مدیریت و سیاست گذار ورزش و فوتبال ما باشد باید با خود بیندیشد که علت این همه ناکامی چیست؟

البته اینکه در همه این سال ها کسی به ریشه های این مشکلات هم فکری نکرده شاید خود موید این باشد که آنها دلایل را می دانند ولی به هر دلیلی عزمی برای بر طرف کردن آن ندارند. جایی که منافع شخصی بر منافع ملی می چرید همان جایی است که چنین شکست های تلخ ملی رقم می خورد. این مردم شایستگی یک شادی جمعی و حقیقی را داشتند، اگر خیلی زودتر از اینها فکری برای فوتبال ما می شد.

